

שאלות ותשובות לשינון וחזרה
מאת הרב **משה טרכטמן** שליט"א

תלמודו בידו

דף כט עמוד א

א] מי התנא ששנה "חמץ של נכרי שעבר עליו הפסח מותר בהנאה, ושל ישראל אסור בהנאה, שנאמר "לא יראה לך חמץ" ?

ב] לר' יהודה, אכל חמץ של גוי שעבר עליו הפסח, האם לוקה ?

ג] אכל חמץ של הקדש בפסח, האם חייב קרבן מעילה ומדוע ?

ד] לרב יוסף, במה נחלקו התנאים אם האוכל חמץ של הקדש בפסח מעל ?

א] רב אחא: ר' יהודה, שסובר שמן התורה חמץ של נכרי מותר בפסח, ואף באכילה. שהוקש איסור אכילת חמץ ל"בל יראה", והרי חמץ של גוי שברשות ישראל אינו באיסור בל יראה (וחזר בו, שאף של נכרי אסור). אבל חמץ של ישראל אסור בהנאה, אפילו לאחר פסח.

רבא: ר' שמעון, שסובר שמן התורה חמץ של ישראל שעבר עליו הפסח מותר בהנאה. אך חכמים קנסו ואסרו בהנאה, משום שעבר על "בל יראה".

ב] רבא: לוקה. שחמץ שעבר עליו הפסח אסור מן התורה, ואפילו של גוי (ושל הקדש). רב אחא: אינו לוקה, כשם שאין איסור בל יראה בחמץ של גוי (ושל הקדש).

ג] תנא קמא: חייב, מפני שהחמץ שוה ממון, וכו' שמעון שחמץ שעבר עליו הפסח מותר בהנאה מן התורה (ואף חכמים לא גזרו בחמץ של הקדש, הואיל ומותר להשהותו).

יש אומרים: פטור, וכו' נחוניא בן הקנה. (מדובר שהזיד בחמץ ושגג במעילה) שכיון שחייב כרת על אכילת החמץ, פטור מן הקרן משום קם ליה בדרכה מיניה. ובמקום שאין קרן, אין חומש ואין קרבן מעילה.

ד] סוברים כר' יוסי הגלילי שחמץ מותר בהנאה בפסח.

תנא קמא: מעל, משום שהחמץ שוה ממון, כיון שבירדו לפדותו ולהאכילו לכלבו. יש אומרים: לא מעל, משום שאינו שוה ממון, שאין פודים קדשים להאכילם לכלבים.